

על מנחם בגין להחליף את ממשלתו

בגין לשיעור! לשיעור!

לממשלה זו במה להתפאר. המצב הבלתי נסבל של שריהחלקאות. המחלק את זמנו בין עיבוי ההתנחלות הלאומית בשטחים הכבושים ובין עיבוי רוחו הפרטיים בח" וזו נמשך. יריביו חוששים לתבוע ממנו את הסקת המסקנות. פן יידחף לזרועותיה של גאולה כהן. (האם זה עונש חמור מדי?)

כל זה ניתן היה, איננו, לטכנולוגיה, איננו ממשלה זו עוזרת לראייה במלאכת עשיית השלום.

ממשלה אפסית — ניהא. ממשלה של לא-יוצאליים — ניהא. ממשלה בעלת רמה מוסרית מפוקפקת — ניהא (בקושי). אבל ממשלה שהיא כל אלה ביחד — וגם מהווה מוכשול בדרך לשלום — זה יותר מדי!

אין לקבועה זו מכנה משותף. אין לה אידיאולוגיה או מצע. זוהי תערובת נזילה של פוליטיקאים, אשר לכל אחד חשבונו, אינטרסים ותסביכים משלו.

מה מתרחש בנפתולי נפשו של שמואל תמיר, שר שהסוס שלו התמוטט בין רגליו? ייתכן שזיגמונד פרויד, בהתייעצות עם קארל גוסטב יונג ואלפרד אדלר, היה מפענח את התעלומה. מסופקי.

מה פשר התעלולים של אריק שרון? בוודאי יש בהם חשבון כלשהו. אך רק

יהיה זה אסון שאין ערוך לו. התענוג של גירוש רוחות-הרפאים של ד"ש מן הכנסת אינו שווה זאת. וגם לא חוספת מנדאטים לגוש זה או אחר.

(ואם יש פוליטיקאים המתפתים להאמין כי המנדאטים הנוספים כבר מונחים בכ"י סם, הבה נזכיר להם את גורלו של ראשי-ממשלת-בריטניה, לפני שנים לא-רבות, שפיזר את הפרלמנט אחרי שכל המישרנים המדעיים הבטיחו לו רוב מוחץ — ושהובס בבחירות שוק על ירך. הרבה דברים מצחיקים יכולים לקרות בדרך מן המישאל אל הקלפי.)

כנסת הנוכחית, על כל מיגרעויה תיה הוועקות לשמיים, טובה די צוריה כדי להביא את רכבת-השלום אל התחנה שלאחר-הבאה: הקמת הממשלה העצמי בגדה וברצועה, אחרי חתימת ההסכם עם מצריים.

הקבוצה הצעקנית של גאולה כהן ושות' פועלת בכנסת מבלי שמישהו יידע את מי היא מייצגת. גם לה עצמה אין כל אפשרות לדעת זאת.

אפשר להמשיך ברשימה זו. רב הפיתוי לאמר: כנסת זו צריכה להתפורר. יותר מדי קרה מאז שנבחרה. יותר מדי מונח עתה על כפות-המאזניים. הבה נבחר בכנסת חדשה, על פי המציאות של היום, וזו תמשיך בדרך.

רב הפיתוי. יש לעמוד בו, כי התענוג יקר מדי.

מי שרוצה להכל במאמצי-השלום בשלב המכריע, מן הראוי שיציע עתה בחירות חדשות. כשגאולה כהן תובעת זאת, היא פועלת בהגיון נדיר אצלה.

כי מערכת-בחירות היא תירוץ אידיאלי לשיתוק הממושך הישראלי. גלגליה של רכבת-השלום ייעצרו בחריקת-בלמים.

גם האמריקאים, שוחרי הדמוקרטיה, יצטרכו להבין כי אין הממשלה יכולה לקבל החלטות בשעה שהיא מתייצבת לבחירות. כמה זמן תימשך עוצרת זו? שמושה חודשים? ארבעה? מה יהיה מצבו של אנוואר אליםאדאת בעולם הערבי אחרי ארבעה חודשים שכאלה?

בשלב הקריטי הנוכחי, אין דריכה במי קום. מי שנדמה לו שהוא דורך במקום, אינו חש שהוא נסוג במהירות. בממלכת השלום, כמו בעולמה של עליסה מארץ-הפלאות, מי שרוצה להישאר במקום צריך לרוץ במלא המהירות.

השאלה, המהירה היא משימה היסטורית, המגדדת כל התחכמות פוליטית ושיקוף מופגזת. הפני כתה של התחכמות דמוקרטית ליתר, כדי לתקעו בגלגלי משימה זו, היא עיוות הדמוקרטיה.

יש המתחכמים ואומרים: בסדר, לא לפני חתימת הסכם-השלום עם מצריים. גערך בחירות למחרת היום.

גם זוהי עצה, שאחיותפל היא מתבזבזת בה. אם השלב הנוכחי של המשאיותמתן הוא קריטי, הרי הן שלב שלמחרת-החתימה יהיה קריטי מן המלך.

וכפוליים: כי לא רק בסניג יהיה צורך לבצע פעולות חשובות, שיחייבו החלטות מהירות ואמיצות על כל צעד ושעל. עיכוב הבלצוע של ההסכם בחצי-האי ימט אסון על השלום הטרי, בעודו מונח חסרי-עצם, אך חשובות עוד הרבה יותר ההכרעות שהיה צורך לקבלן, והפעולות שהיה צורך לבצען, בגדה המערבית וברצועת-עזה.

יהיה ניסוח ה"קשר" כאשר יהיה — כל ילד מבין כי יש קשר ישיר ואמיץ בין עתיד יחסינו עם מצריים ובין הקמת המימיר-שליהעצמי הפלסטיני בשטחים הכבושים. אם תעצר רכבת-השלום לפני שתגיע לתחנה זו, ברגעים המכריעים עינם מבחינה פסיכולוגית ופוליטית,

■ ■ ■

אין לקבועה זו מכנה משותף. אין לה אידיאולוגיה או מצע. זוהי תערובת נזילה של פוליטיקאים, אשר לכל אחד חשבונו, אינטרסים ותסביכים משלו.

מה מתרחש בנפתולי נפשו של שמואל תמיר, שר שהסוס שלו התמוטט בין רגליו? ייתכן שזיגמונד פרויד, בהתייעצות עם קארל גוסטב יונג ואלפרד אדלר, היה מפענח את התעלומה. מסופקי.

מה פשר התעלולים של אריק שרון? בוודאי יש בהם חשבון כלשהו. אך רק

הקבוצה הצעקנית של גאולה כהן ושות' פועלת בכנסת מבלי שמישהו יידע את מי היא מייצגת. גם לה עצמה אין כל אפשרות לדעת זאת.

אפשר להמשיך ברשימה זו. רב הפיתוי לאמר: כנסת זו צריכה להתפורר. יותר מדי קרה מאז שנבחרה. יותר מדי מונח עתה על כפות-המאזניים. הבה נבחר בכנסת חדשה, על פי המציאות של היום, וזו תמשיך בדרך.

רב הפיתוי. יש לעמוד בו, כי התענוג יקר מדי.

מי שרוצה להכל במאמצי-השלום בשלב המכריע, מן הראוי שיציע עתה בחירות חדשות. כשגאולה כהן תובעת זאת, היא פועלת בהגיון נדיר אצלה.

כי מערכת-בחירות היא תירוץ אידיאלי לשיתוק הממושך הישראלי. גלגליה של רכבת-השלום ייעצרו בחריקת-בלמים.

גם האמריקאים, שוחרי הדמוקרטיה, יצטרכו להבין כי אין הממשלה יכולה לקבל החלטות בשעה שהיא מתייצבת לבחירות. כמה זמן תימשך עוצרת זו? שמושה חודשים? ארבעה? מה יהיה מצבו של אנוואר אליםאדאת בעולם הערבי אחרי ארבעה חודשים שכאלה?

בשלב הקריטי הנוכחי, אין דריכה במי קום. מי שנדמה לו שהוא דורך במקום, אינו חש שהוא נסוג במהירות. בממלכת השלום, כמו בעולמה של עליסה מארץ-הפלאות, מי שרוצה להישאר במקום צריך לרוץ במלא המהירות.

השאלה, המהירה היא משימה היסטורית, המגדדת כל התחכמות פוליטית ושיקוף מופגזת. הפני כתה של התחכמות דמוקרטית ליתר, כדי לתקעו בגלגלי משימה זו, היא עיוות הדמוקרטיה.

יש המתחכמים ואומרים: בסדר, לא לפני חתימת הסכם-השלום עם מצריים. גערך בחירות למחרת היום.

גם זוהי עצה, שאחיותפל היא מתבזבזת בה. אם השלב הנוכחי של המשאיותמתן הוא קריטי, הרי הן שלב שלמחרת-החתימה יהיה קריטי מן המלך.

מנחם בגין בקנדה: הצרות הן בבית

אריק שרון שני היה מסוגל להבינם. מה קורה ליצחק מודעי? רק לפסיכולוג-העליון, השוכן בשמיים, פיתרונים.

מה חושבים השרים האחרים, המציקים לבגין, המתנכלים לעזר וייצמן, התוקעים בכל הזדמנות יתרות בגלגלי-השלום? זלמה? זלל לרעותות! — זה צריך להיות הישוב לעם ישראל?

הנה נאמר זאת בפה מלא: מבי-הינת הרמה האנושית, האינטלקטואלית והמוסרית, ממשלה זו היא — ברובה הגדול — אוסף של אפסים.

נראה כי בימעת אף אחד מחכמי ריה אינו מצטיין בתפקידו. הבדלי-חות שחתמקרה, משויכמה, ברויך לזו המיסכן, מתאימות גם לרוב השרים האחרים.

שני שרים, ששלטו על משימה תחומים חשובים — התעשייה, המיסחר, התיקשורי רת, התיירות והתחבורה — כבר התפטרו, ואיש אינו מרגיש בחסרונם. אילו התפטרו גם שרי השיכון, הבריאות, המישיפטים, הרווחה, החינוך, הדתות, האנרגיה וכל התשתית — מה היה ההבדל? אילו נעלם סגן-ראשי-הממשלה בכבודו ובעצמו, יחד עם גדוד שומרי-הראש שלו — למי היה איכפת? את ישיבות-הממשלה יכול היה לנהל, בהעדרו של בגין, גם אריה נאור או יחיאל קדישאי.

אשר לרה המוסרית — נדמה שאין

אשר לרה המוסרית — נדמה שאין